

locus amoenus

Pere Duran

El Corriol, a Collsacabra

Josep Valls

Era pels volts de Nadal del 1975, feia només unes setmanes que havia mort el gran general. Aquella vegada Josep Pla venia a sopar a Figueres acompanyant «*el señor Durán, enviado por el Pentágono de Estados Unidos para ver cómo funciona Cataluña después de la muerte de Franco*». Amb aquestes paraules exactes l'escriptor de Llofriu em presentava el dit senyor Duran, diplomàtic gallec agregat a l'ambaixada espanyola als EUA. Aquell mateix vespre, però ja després de sopar, a la conversa de l'habitualment llarga sobretaula sortí el tema de Collsacabra, perquè l'escriptor i el diplomàtic havien vingut a Figueres des de Barcelona per Vic i Olot, per tant passant per Collsacabra.

De Collsacabra, el Corriol ha estat sempre per a mi com el rovell de l'ou, l'anell de roda, el lloc ple d'encant, història i literatura. La imponent presència de la façana amb doble columnada dominant la profunda vall de Rupit i les vistes que s'hi obtenen sobre els cingles de Tavertet o de l'Avenc, el pla de Sant Joan de Fàbregues, la serra de Rajols o l'espectacular relleu tabular de Cabrera són flaixos que, per poc que durin la primera vegada, ja no s'esborren més de la memòria fotogràfica. Al Corriol hi passà temporades Josep Pla, hi féu estades el general Savalls, carlí famós, fosforescent i crispat, d'una personalitat sense parió.

Passant el temps, i per venturoses circumstàncies, em vaig fer amic de l'actual estadant, el doctor Francesc de Paula Terricabras, i la seva gran família. Les acollides eren més i més cordials i interessants, i havien permès un vell somni que guardava ocult en espera de poder-ne fer algun dia realitat: seure a la mateixa cadira on seia Josep Pla en les llargues vesprades d'hivern al Corriol, en temps de Rafael Puget, quan escrivia *Un senyor de Barcelona*, en aquella «sala molt familiar» on hi ha un quadre representant el fratricidi de Caïn i Abel, i un altre representant el sacrifici (frustrat) d'Abraham sobre Isaac.

Torno sovint a Collsacabra, el paisatge veí de la meua infantesa, pel goig de passejar pels boscos de faigs, bedolls i roures, per aquells pendissos fistonejats de ginebrons i boixos, pels prats deliciosos, sentir cantar la mallerenga, el verdum o el rossinyol i contemplar aquell teló de fons que limita a trossos l'altiplà: el cingles d'Aiats, l'osca de Cabrera, l'Agullo-la, el Puig de Mondoís, el Puigsacalm, Santa Magdalena, el Far i la Salut.

